

DEBRECENI ÍTÉLŐTÁBLA

Bf.II.247/2015/6.sz.

A Debreceni Ítéltábla, mint másodfokú bíróság Debrecenben, a 2015. május 7. napján megtartott nyilvános ülés alapján meghozta és kihirdette a következő

ítéletet:

Az életveszélyt okozó testi sértés bűntettének kísérlete miatt ellen indított büntetőügyben a Debreceni Törvényszék 2015. február 11. napján kihirdetett 26.B.386/2014/25. számú ítéletét megváltoztatja.

A vádlott cselekményét emberölés bűntettének kísérleteként (Btk. 160. § (1) bekezdés) minősíti.

Egyebekben az első fokú ítéletet helybenhagyja.

A vádlott személyazonosító igazolványának száma: .

A másodfokú eljárásban 5000 (ötezer) Ft - a vádlottat terhelő - bűnügyi költség merült fel.

Indokolás:

A Debreceni Törvényszék vádlottat életveszélyt okozó testi sértés bűntettének kísérlete (Btk. 164. § (1) bekezdés, (8) bekezdés I. fordulat) miatt 3 év szabadságvesztésre és 3 év közügyektől eltiltásra ítélte. A szabadságvesztést börtönben rendelte végrehajtani azzal, hogy a vádlott legkorábban a büntetés kétharmad részének kitöltését követő napon bocsátható feltételes szabadságra.

A vádlott által előzetes fogvatartásban töltött időt a szabadságvesztés büntetésbe beszámította, rendelkezett a lefoglalt bűnjelekről és kötelezte a vádlottat az eljárás során felmerült bűnügyi költség viselésére.

Az ítélet ellen a vádlott és a védő enyhébb minősítés megállapítása és a büntetés enyhítése érdekében jelentettek be fellebbezést.

Az ügyész nem élt jogorvoslattal.

A Debreceni Fellebbviteli Főügyészség Bf.340/2014/3-I. számú átiratában az első fokú ítélet helybenhagyására tett indítványt.

A másodfokú eljárásban a vádlott a 3. sorszám alatti beadványban fellebbezését írásban részletesen megindokolta, melyben előadta, hogy tettét megbánta, a sértett megbocsátott neki, továbbra is egy háztartásban élnek, okiratot csatolva igazolta, hogy közfoglalkoztatásban részesül, mindezek alapján a börtönbüntetés próbaidőre felfüggesztését kérte.

A védő a 4. sorszám alatt szintén kiegészítette jogorvoslatát, amelyben kifejtette, hogy a vádlott cselekménye, figyelemmel a szúrás felületes voltára, a hadonászó mozdulataira is, legfeljebb súlyos testi sértés bűntette kísérletének (Btk. 164. § (1), (3) bekezdés) minősül, ezért a büntetés enyhítése, és a szabadságvesztés próbaidőre történő felfüggesztése indokolt.

A nyilvános ülésen az ügyész az átiratában foglaltakat fenntartva az első fokú ítélet helybenhagyására tett indítványt. Érvelése szerint a megalapozott tényállásból nem vonható következtetés a vádlott ölési szándékára, mert ugyan a tárgyi oldali elemek erre utalnak, ezzel szemben az alanyi körülmények azt nem támasztják alá. Így helyes a cselekmény minősítése és a büntetés kiszabására vonatkozó rendelkezés is.

A sértett nyilatkozata szerint a vádlottal egy háztartásban él, neki a cselekmény miatt megbocsátott. A védő a fellebbezését szintén fenntartotta. Okfejtése szerint a könnyű sérüléssel járó eredményből legfeljebb a súlyos testi sértés kísérletének megvalósulására lehet következtetni. A vádlottnál gondatlan bűnösség állapítható meg. Előadása szerint felhevült állapotban történt a cselekmény, a vádlotti ittasság szokványosnak nem tekinthető. A vádlott személyi társadalomra veszélyessége nem indokolja végrehajtandó börtönbüntetés kiszabását, ezért méltányos büntetést kérve, a joghátrány enyhítését indítványozta.

A vádlott felszólalásában kifejtette, hogy nem akaratból cselekedett és megbánta tettét.

A védelmi jogorvoslatok nem alaposak.

A bejelentett fellebbezések folytán az ítéletábra az elsőfokú bíróság ítéletét és az azt megelőző eljárást a Be. 348. § (1) bekezdése alapján teljes terjedelemben felülbírált. A törvényben előírt teljes revízió keretében a fellebbezések okára és céljára tekintet nélkül bírálta felül a tényállás megalapozottságát, a bűnösség megállapítását, a bűncselekmények minősítését és a büntetés kiszabását is.

A felülbírálat során megállapította, hogy a törvényszék a bizonyítási eljárást a perrendi szabályok megtartásával folytatta le. Nem vétett sem feltétlen, sem olyan jellegű relatív perjogi hibát, amely a bizonyítás törvényességét érintené, vagy az érdemi felülbírálatot kizárná.

Az elsőfokú bíróság ügyfelderítési kötelezettségének eleget téve megalapozott tényállást állapított meg, mely a Be. 351. § (1) bekezdés értelmében, a másodfokú eljárásban is irányadó. A vádlott pszichés állapotát leíró tényekből (ítélet 2. oldal alulról a 2. bekezdés) viszont mellőzendő a „szakértői vélemény szerint” kitétel. A bíróságnak a tényállásban a bizonyítottaknak talált, megtörtént, vagy aktuális eseményeket, jelenségeket, állapotokat kell rögzítenie. A ténymegállapítások között a tényeket megalapozó bizonyítékforrásra utalásnak nincs helye.

A törvényszék a tényállás megállapítása szempontjából lényeges bizonyítékokat számba vette és azokat okszerűen, a logika szabályai szerint törvényesen értékelte. Részletesen vizsgálta a vádlott védekezését, mint ahogy a cselekményről közvetve információt szerző tanúk vallomását, az orvosszakértői bizonyítás anyagát és a releváns okiratokat. A sértett a vádlott hozzátartozójaként mentességi jogával élt, a vádlott pedig nagyrészt nem emlékezőnek vallotta magát a vádbeli eseményekre. Nem vitatta azonban, hogy a sértett sérülését ő okozhatta. A törvényszék a személyi bizonyítás, a helyszín adatai, az orvosszakértői vélemény, a mentőszolgálati okiratok és a közvetett tanúvallomások alapján, figyelemmel a vádlott részleges beismerő vallomására is, megfelelő ténybeli következtetések útján állapította meg a történeti tényállást. Az elsőfokú bíróság az indokolási kötelezettségének hibátlanul eleget tett. Részletes és meggyőző indokát adta annak, hogy mely bizonyítékokra alapítja a tényeket és melyeket nem fogad el a tényállás alapjául, nem tévedve akkor sem, amikor a vádlott javára jogos védelmi helyzetet megalapozó tényeket nem tárt fel. A megalapozott tényállást egyébként jogorvoslat sem támadta. A védői perbeszédben foglaltakra azonban megjegyzendő, hogy az ittasság kóros, vagy szokványos formájának megítélése szakkérdés, melyben az elmeorvosszakértők részletes, alapos véleményt adtak, mely szerint a vádlott nem volt kóros vagy csökevényes kóros ittas állapotban (nyomozási irat 421-423. lap).

Az elkövetés idején már hatályos volt a Btk., így a bíróság helyesen e törvényt alkalmazta a cselekmény elbírálásakor.

A törvényszék okszerűen vont következtetést a vádlott bűnösségére, a cselekmény minősítése azonban téves. A vádlott egy nagyobb méretű, 11 cm pengehosszúságú késsel, irányzottan, szívtájon szúrta a sértettet, aki áthatoló mellkasi sérülést szenvedett, kisebb légmell kialakulásával. A sérülés bár nem volt súlyos, vagy életveszélyes, az elkövetéshez használt eszköz, a kifejtett erőhatás, a sértett testtájék alapján okszerűen vonható arra következtetés, hogy a vádlott tudatában felmerült a halálos eredmény bekövetkezése, azonban eziránt közömbös maradt, így terhére az eshetőleges ölési szándékot a Kúria 3/2013. számú Büntető Jogegységi Határozatában foglaltakat és a hosszabb ideje követett bírói gyakorlatot szem előtt tartva meg kellett állapítani. A közepes erejű, mellkast megnyitó, szívtájéki szúrást az ítélkezés és a természetes szemlélet is ölési cselekménynek tekinti.

Az ügyészi perbeszédben foglaltakra kiemeli a másodfokú bíróság, hogy a vádlotti ittasság folytán a szándákra utaló alanyi elemeket is a tárgyi tényezők tükrében kell megítélni a követett ítélkezési gyakorlat szerint. Az önhibából eredő ittas állapotban, hirtelen szándékkal való elkövetés, a vádlott és a sértett korábbi, dulakodástól, verekedéstől mentes kapcsolata, a sértett megbocsátása és az életközösség fenntartása ezért nem alkalmasak a tárgyi oldal elemeinek meggyengítésére.

E körben utalni kell rá, hogy a szakértő ugyan nem minősítette életveszélyesnek a sérülést, de annak elmaradása a szakvélemény szerint csak a véletlenül múlt (nyomozási irat 249. lap). Ezen okok miatt az ítélőtábla a vádlott cselekményét a Btk. 160. § (1) bekezdése szerint emberölés bűntettének kísérleteként minősítette, figyelemmel a Btk. 10. § (1) bekezdésére. A kísérlet befejezett, de relatíve távoli, mert életveszély nem jött létre. A kifejtett okok miatt értelemszerűen az enyhébb minősítést célzó védelmi fellebbezés nem foghatott helyt.

A törvényszék a büntetés kiszabása során irányadó körülményeket alapvetően helyesen feltárta. További enyhítő tényező a szándék eshetőleges volta. A vádlottal szemben kiszabott szabadságvesztés, a minősítés súlyosítása folytán túl enyhe, súlyosítására azonban ügyészi fellebbezés hiányában nem kerülhetett sor. Másfelől utalni kell rá, hogy az emberölés kísérletéhez mérten is törvényes a büntetés, figyelemmel a Btk. 82. § (2) bekezdés b) pontjára. A közügyektől eltiltás is megfelel a törvényi rendelkezéseknek. A büntetés, tekintettel a minősítés változására is, eltúlzottan szigorúnak nem tekinthető, lényeges enyhítésére nem kerülhetett sor, így a másodfokú bíróság az arra irányuló védelmi fellebbezést nem találta alaposnak.

Az ítélet egyéb, a lefoglalt bűnjelekre, és a bűnügyi költség viselésére vonatkozó rendelkezései mindenben törvényesek.

Mindezekre figyelemmel a Debreceni Ítélőtábla az elsőfokú bíróság ítéletét a szükséges részben a Be. 372. § (1) bekezdése alapján megváltoztatta, míg törvényes rendelkezéseit a Be. 371. § (1) bekezdés alkalmazásával - helytálló indokai alapján is - helybenhagyta, rögzítve az ítéletben a vádlott új személyazonosító igazolványának számát.

A másodfokú eljárásban felmerült bűnügyi költséget a bűnösnek kimondott vádlott viseli a Be. 338. § (1) bekezdése alapján.

Debrecen, 2015. május 7.

Dr. Elek Balázs sk.
a tanács elnöke

Dr. Háger Tamás sk. . Gömöri Olivér sk.
előadó bíró bíró

ZÁRADÉK: A Debreceni Törvényszék 26.B.386/2014/25. számú ítélete a másodfokú határozatban írt változtatással a mai napon jogerőre emelkedett és végrehajthatóvá vált.

Debrecen, 2015. május 7.

Dr. Elek Balázs sk.
a tanács elnöke

A kiadmány hitelül:

Kiadó.